

Офъ! — изпъшка тежко тя, наведе глава, па сгребна съ лъжичката си. — На! Яжъ, баремъ ти, баба! Да ти е здраве да ядешъ!

Така всѣка заранъ. А дойде ли пладне и кокошкитѣ закрѣкатъ, тя току привика пакъ за внучето си:

— Ха, бре Цане, бѣгай за кокото, баба! Ха, па ще ти купя свирка!

— Свирка? Охъ, леле свирчица! Трамъ-тара-рамъ — засвири то съ уста, па хукне къмъ полозитѣ. Кокошкитѣ се дигнатъ съ крѣскъ, като нападнати отъ геракъ, и то току домъкне каскетче пълно съ яйца. Така напълниха цѣла лозова кошничка.

И една сутринъ рано баба Спаса дигна внучето си, хвана едно пиле отъ курника, превърза гърненцето съ масълцето, нарами на ржка кошницата съ яйца и каза:

— Ха сега, Цане, и ние съ тебе да идемъ на пазаръ! — и го поведе за ржка.

Снаха ѝ думица не каза. Смѣеше ли? Чудѣше се само, какъ ще се замъкнатъ до града. Тя изсъхнала като вейка, детето слабо — ще капнатъ насрѣдъ пжтъ! Съ угрижено лице имъ отвори вратника, но ето че по улицата изтропа дѣдовата Вандова каручка и току спрѣ предъ тѣхъ... „Дяволъ, бабичка, ей!“ — усмихна се снахата. Усмихна се и баба Спаса, като се качи на каруцата, па взе Цанко въ скута си и се изтегна назадъ като невѣста.

Бѣше вече обѣдъ, когато старата каручка притропа въ града. Смъкна се баба Спаса, подаде на Цанко вързаното за краката пиле, нарами кошницата и гърненцето, и тукъ-тамъ, та на пазаря. А свѣтъ, много свѣтъ се разручаль, не може пжтъ да си пробнешъ. Застанаха тѣ така на крайчеца, да чакатъ купувачи, и ето ги нѣколко дами, съ кожи по вратовѣтъ, се спустнаха като вълчици къмъ тѣхъ.

— Колко за пилето, бабо?

— Я, и масълце!